

εἶνε ὑψηλά καὶ ἀπότομα, ὡς δύο ἀπειρομεγέθεις προμαχῶνες, καὶ δὲν φαίνονται πλέον εἰμὴ σταθερὸς τινὲς οἰκιῶν ἀθλίων τῆς κακίης, πύργοι τινὲς ἐρημικοὶ, ἐρείπιά τινα μοναστηριακά, καὶ λείψανά τινα ἀρχαίων προκυμαίων καὶ προχυμάτων. Μετὰ μακρὸν διάπλουν βλέπομεν ἀκόμη σπινθηρίζοντα ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς παραλίας τὰ φῶτα τοῦ χωρίου Μπουγιουκ-λιμάν, καὶ ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους τὸν φανὸν φρουρίου, ὅπερ κεῖται ὑπεράνω τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἐλέφαντος· ἀκολούθως δὲ πρὸς ἄριστέρα τὸν μέγαν βραχώδη ὄγκον τῆς ἀρχαίας Κυποπόλεως, ὅπου ἔκειτο τὸ παλάτιον τοῦ Φινέως, ὅπερ ἐλυμαίνοντο αἱ Ἄρπυιαι, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ φρούριον τοῦ ἀκρωτηρίου Ποιράζ, ὅπερ φαίνεται ὡς σ-οτεινὴ τις κηλὶς εἰς τὸν ὑπόφαιον οὐρανόν. Ἐνταῦθα τὰ παράλια ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων τὰ μέγιστα· ὁ πορθμὸς φαίνεται ἤδη ὡς μέγας κόλπος, ἡ νύξ ἐπέρχεται, ἡ νυκτερινὴ αὖρα στενάζει μετὰ τῶν σχοινίων τοῦ ἀτμοπλοίου, καὶ τὸ θλιβερὸν *Κιμμέριον πέλαγος* ἐκτείνει ἐνώπιον ἡμῶν τὸν πελιδνὸν καὶ ἀνήσυχόν του ὀρίζοντα. Ἄλλ' ἡ διάνοια δὲν δύναται ἀκόμη ν' ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῶν παραλίων ἐκείνων τῶν πλήρουν ποιήσεως καὶ ἀναμνήσεων, ὧν αἱ φυσικαὶ καλλογαὶ μένουσι διὰ παντὸς ἀπαράμιλλοι· καὶ ἀριστερόθεν μὲν ἴππεται πρὸς τοὺς πρόποδας τοῦ μικροῦ Αἴμου, ἀναζητοῦσα τὸν πύργον τοῦ ἐξορίστου Ὀβιδίου, καὶ τὸ θαυμασίον τεῖχος τοῦ Ἀναστασίου, δεξιόθεν δὲ ἀποπλανᾶται εἰς ἀπέραντον ἠφαιστειογενῆ χώραν, διὰ μέσου δασῶν, ἅτινα λυμαίνονται οἱ ὄβες καὶ ἀγρίοχοροὶ, καὶ διὰ τῶν καλυδῶν λαοῦ ἀγρίου καὶ σχεδὸν ἀγνώστου, οὗτινος τὰς παραδόξους μορφὰς νομίζει ὅτι βλέπει συνηθροισμένους ἐπὶ τῆς ὑπερυψήλου ἀκτῆς, καὶ ἐπικρωμένους θαλασσοπορίαν δυστυχῆ πρὸς τὰ ἄγρια παράλια τοῦ Πόντου, *fera litora Ponti*. Δύο σημεῖα φωτεινὰ διαλύουσι διὰ τελευταίαν φοράν τὸ σκότος, ὡς οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοὶ δύο Κυκλώπων, φρουροὶ τοῦ μαγικοῦ πορθμοῦ: τὸ Ἀναδουλι-φανάρ, ἥτοι ὁ φανὸς τῆς Ἀσίας, δεξιόθεν, καὶ τὸ Ρουμιλι-φανάρ, ἀριστερόθεν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ποιοῦ αἱ μυθώδεις Συμπληγάδες μᾶς δεικνύουσι ἀμυδρῶς, ἐν τῇ σκιᾷ τῆς παραλίας, τὰς καταπεποιημένας κατατομὰς τῶν βράχων των. Μεθ' ὃ τὰ δύο παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας δὲν εἶνε πλέον εἰμὴ δύο μαῦραι ταινίαι, καὶ μετὰ ταῦτα *quocumque adspicias, nihil est nisi pontus et aer* (ὅπου καὶ ἂν ἀποβλέψῃς, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι εἰμὴ θάλασσα καὶ ἀήρ), ὅπως ἔφαλεν ὁ πτωχὸς Οὐίδιος. Ἄλλὰ τὴν βλέπω ἀκόμη τὴν Κωνσταντινουπόλιν μου ὅπισθεν τῶν δύο ἐκείνων ἐξαφανισθέντων μαύρων παραλίων· τὴν βλέπω μεγαλιτέραν καὶ φαινοτέραν παρ' ὅσον τὴν εἶδά ποτε ἐκ τῆς γερύρας τῆς Σουλτάνα-βαλιδῆς καὶ τῶν λόφων τῆς Χρυσουπόλεως· καὶ τὴν ὀμιλῶ καὶ τὴν χαιρετῶ καὶ τὴν λατρεύω ὡς τὴν τελευταίαν καὶ προσφιλεστέραν

ὀπτασίαν τῆς δυσούσης νεότητός μου. Ἄλλ' ἐν ἀπροσδόκητον ῥάντισμα ὕδατος ἄλμυροῦ μου περιχέει τὸ πρόσωπον, καὶ ῥίπτει χαμαὶ τὸν πῆλόν μου. — ἐξυπνῶ — βλέπω περὶ ἐμαυτὸν — ἡ πρῶρα εἶνε ἔρημος, ὁ οὐρανὸς διμυχλώδης, ψυχρὸς φθινοπωρινὸς ἄνεμος μου παγώνει τὰ κόκκαλα, ὁ κάλός μου Γούγκ, ναυτιάσας, μὲ ἀφῆκε. Δὲν ἀκούω πλέον ἄλλο τι παρὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν λυχνιῶν καὶ τὸν τριγμὸν τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ φεύγει, διασαλευόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός... Τὸ ὠρχιόν μου ἀνατολικὸν ὄνειρον ἐτελείωσεν.

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Διήγημα.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς πρώτης βοναπαρτικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ παντοδύναμος αὐτοκράτωρ εἶχεν ἀναλάβει τὸν κατὰ τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐθρας ἀγῶνα, ὅστις ἀπέβη αὐτῷ τοσοῦτον ἀπαισίος, συντελέσας τὸ πλεῖστον ὅπως ἀποξενώσῃ αὐτοῦ τὰ πνεύματα ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, καὶ δημιουργήσῃ αὐτῷ ἐχθροὺς μετὰ τῶν τῶν οἰκείων του. Τότε ὅμως, ὑπὸ τῆς τύχης κακοσυνειθισμένος καὶ πεποιδῶς εἰς τὸ ἀήτητον αὐτοῦ, δὲν ἐσκέπτετο τὰς συνεπειὰς τῆς πάλης, καὶ διὰ τῆς κραταιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἔσειεν ἰσχυρῶς τὸ Βατικόν. Δὲν ἤθελε μὲν νὰ καταθραύσῃ τὴν Παπασύννην, ἀλλ' ἤθελε νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς νέον ἔδαφος ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς ἰσχύος αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ, νὰ γείνη ὁ προστάτης αὐτῆς, ὡς ποτε ἦτο ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, ὅπως κατὰ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ διευθύνῃ τὰς ψυχὰς τοῦ καθολικοῦ κόσμου.

Ὁ Πάπας εὐρίσκειτο εἰς Σαβόναν, καὶ πολλοὶ τῶν δυσμενῶς διακειμένων πρὸς τὴν γαλλικὴν Κυβέρνησιν καρδιναλίων εἶχον ἐξορισθῆ εἰς διάφορα μέρη τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ἡ ἀπομόνωσις ἤθελε καταστήσει αὐτοὺς μᾶλλον πειθηνίους εἰς τὰς θελήσεις τοῦ αὐτοκράτορος.

Ἐν μέσῳ τῆς πυρετώδους καὶ ἀδιακόπου αὐτοῦ ἐργασίας ὁ Ναπολέων εἴχτει πολλὰς στιγμιαίας ἀναψυχὰς εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἂν καὶ μεγάλως ἐτίμα τὴν σοβαρὰν γαλλικὴν φιλολογίαν, οὐχ ἦτον ἡγόσθη, μάλιστα δασκίαι σπουδαῖαι δυσκολία κατεπόνουν τὸ πνεῦμα του, εὐθυμοτέραν διασκεδάσιν. Ἐξαιρέτως δ' εὐνοούμενος αὐτοῦ ἦτο ὁ Βαρίλλης, ὁ πρῶτος γελωτοποιὸς τοῦ ὠδικοῦ θιάσου τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεάτρου, καὶ εὐχαριστεῖτο τόσον νὰ γελᾷ κατὰ τὰς κωμικὰς παραστάσεις τοῦ ἠθοποιοῦ τούτου, ὅσον εἰς ἄλλας ὥρας καὶ εἰς ἀλλοίαν διάθεσιν εὐρισκόμενος ἐθαύμαζε τὸν μέγαν τραγικὸν ὑποκριτὴν Τάλμαν.

Ὁ Βαρίλλης ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ μεταβῇ εἰς Ἰταλίαν, ὅπως διευθετήσῃ οἰκογενειακάς τινὰς ὑποθέσεις, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ παρεχώρησεν αὐτῷ

σκηνήν, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν κωμικὸν, διότι τὸ κοινὸν ἤρχισε νὰ ἀνυπομονῇ.

Μετὰ δευτέρω ἡμέρας ὁ Βαρίλλης προσεκλήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Ἐχω τὴν ἐξήγησιν τῆς παραδόξου ἱστορίας σου εἰς Λυὸν, εἶπεν ὁ Ναπολέων μειδιῶν, ὅτε ὁ γελωτοποιὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Βαρίλλης προσέβλεψε τὸν αὐτοκράτορα περιμένων.

— Εἰς τὸ ταξίδι σου ἔφερες ἐρυθρὰν κουκούλαν εἰς τὴν κεφαλὴν; ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

Ὁ Βαρίλλης κατένευσεν.

— Καὶ μακρὸν σκοτεινοῦ χρώματος ἐπανωφόρι;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Λοιπὸν . . . ὁ καλὸς ἐκείνος κύρ Λεκὼκ σὲ ἐξέλαθεν ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀπειθεῖς μας ἐκείνους κυρίου καρδιναλίου, τοὺς ὁποίους ἐδίωξα ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ τοὺς κρατῶ περιωρισμένους εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Βαρίλλης προσέβλεπε τὸν αὐτοκράτορα ἐκπληκτος, καὶ ἔπληξε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον.

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ νόστιμον, εἶπεν ὁ Ναπολέων, καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὸ ἀποκαλύψωμεν ἄς ἀφήσωμεν τὸν εὐσεβῆ ξενοδόχον καὶ τὴν ὠραίαν Μαριάνναν νὰ πιστεύουν ὅτι ἔλαβον τὴν εὐλογίαν ἀπὸ πραγματικῶν σεβασμιώτατον καὶ διὰ νὰ τοὺς εἶνε ἀκόμη προσφιλεστέρα ἢ ἀνάμνησίς σου, πρέπει νὰ κάμῃς ἐν δῶρον γαμήλιον εἰς τὴν νύμφην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδώκες τὴν εὐτυχίαν.

Καὶ λαθὼν ἀπὸ τῆς τραπέζης μικρὰν θήκην ἤνοιξεν αὐτήν.

Μετὰ κραυγῆς θαυμασμοῦ παρετήρησεν ὁ Βαρίλλης πολυτελεῖς κόσμημα φέρων λαμπροὺς ἀδάμαντας.

Ὁ Ναπολέων ἔτεινεν εἰς τὸν ἠθοποιὸν φύλλον χάρατος.

— Γράψε, εἶπεν.

Ὁ Βαρίλλης ἔλαβε τὸν κάλαμον.

«Τῆ ὠραία Μαριάννα, ὑπηγόρευσεν ὁ αὐτοκράτωρ, δεῖγμα εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν προσεσχθεῖσάν μοι φιλοξενίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της. Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου εἴη ἐπὶ σὲ καὶ ἐπὶ τὸν σύζυγόν σου».

Ὁ Βαρίλλης ἐτελείωσε.

— Τώρα ὑπόγραψε: Β. Κ.

— Εἴμπορῶ νὰ ζητήσω ἐξήγησιν ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σας;

— Βαρίλλης Κομικὸς, ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ, . . . ἀλλὰ, προσέθηκε μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος, εἴμπορεῖ τις, ἂν θέλῃ, νὰ θεωρήσῃ τὸ Β ὡς τὸ ἀρχικὸν γράμμα ὀνόματος μυστικοῦ τηρουμένου, καὶ τὸ Κ εἴμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ὡς σημαῖνον Καρδιναλιος.

Γελῶν ἔγραψε τὰ γράμματα ὁ Βαρίλλης εἰς τὸ τέλος τοῦ φύλλου, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἔκλεισε τὴν

θήκην ἵνα ἀποστείλῃ αὐτὴν διὰ τινος πράκτορος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας εἰς τὴν κόρην τοῦ κύρ Λεκὼκ.

— Εἰξεύρετε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βαρίλλης σοβαρῶς καὶ μελαγχολικῶς, ὅτι με ἐξηγάγετε ἀπάτης, ἢ ὁποῖα ἐκολάκευε πολὺ τὴν φιλαυτίαν μου;

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ αὐτοκράτωρ.

— Εἶχα πιστεύσει, εἶπε μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Βαρίλλης, ὅτι καὶ ὁ ἠθοποιὸς εἴμπορεῖ διὰ τῆς τέχνης του νὰ ἀποκτήσῃ τόσον σεβασμὸν, ὥστε νὰ δύναται νὰ προξενήτῃ τὴν εὐτυχίαν εἰς ἄλλους . . . ἀλλὰ ἦτον ἀπάτη τῆς φαντασίας μου.

— Θεωρεῖς λοιπὸν διὰ τίποτε τὸ ὅτι κάμνεῖς ἐμὲ νὰ γελῶ—ἐμὲ, πρὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κόσμος τρέμει; εἶπεν ὁ Ναπολέων ὑπερηφάνως.

— Ἄ! συγγνώμην, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βαρίλλης ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τοῦ αὐτοκράτορος.

Εἰς τὸ «Ξενοδοχεῖον * τῆς Εὐρώπης» τὸ πολυτελεῖς κόσμημα, τὸ ὁποῖον διεβιδιάσθη διὰ τόσον μυστηριώδους τρόπου, διήγειρεν ἀπερίγραπτον χαρὰν, οἱ λαμπροὶ ἀδάμαντες ἐκόσμησαν τὴν εὐτυχῆ νύμφην κατὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων της, ἀλλὰ δὲν ἔλαμπον ζωηρότερον τῶν ὀφθαλμῶν της· ὁ κύρ Λεκὼκ διέτρεξε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν καρδιναλίων, καὶ πολλὰς ἔκαμεν ὑποθέσεις, τίς νὰ ἦτο ὁ ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενηθεὶς ἐξ ὄλων, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἤρχιζεν ἀπὸ Β, —ἀλλ' οἱ νεόνυμφοι περιέλαβον τὸν αἴτιον τῆς εὐτυχίας των εἰς τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσευχῆ των, χωρὶς νὰ πολυπραγμανοῦσι διὰ τὸ ὄνομά του, ἡ εὐτυχία των διέμεινεν ἀδιατάρακτος, τὸν δὲ εὐθυμον, γαλήνιον καὶ εἰρηνικὸν βίον των συνώδευε πάντοτε ἡ εὐλογία τοῦ γελωτοποιοῦ.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ].

ΙΑΠΩΝΩΝ ΕΞΕΙΣ

Ὁ τρόπος τῆς οἰκοδομῆς τῶν οἰκιῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶνε ἐτι εἰς ἄκρον ἀπλοῦς καὶ ἀρχαῖκός, μ' ὅλας τὰς βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις, ἃς ὁ πολιτισμὸς ὀσημέρι εἰσάγει εἰς τὸν βίον. Συνήθως ἡ οἰκία συνίσταται μόνον ἐκ στέγης στηριζομένης ἐπὶ στύλων, διανομή δὲ καὶ διαχώρισις τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς διὰ τοίχων οὐδέποτε γίνεται, ἀλλὰ μόνον ἑλαφρὰ κιγκλιδώματα χωρίζουσι τὰ δωμάτια, ἀφ' ὧν ἐντελῶς ἐλλείπουσι τὰ ἐπιπλα. Ἄντ' αὐτῶν δὲ βλέπει τις πανταχοῦ μέγα ὀρειχάλκινον κάτοπτρον σχήματος στρογγύλου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, στηριζόμενον ἐπὶ ἐνὸς ποδῶς, οὗτινος τὸ μὲν ἔμπροσθεν εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον κοῖλον, ἢ δὲ ὀπισθεν ἐπιφάνεια κοσμεῖται διὰ λεπτῶν καὶ χαριέντων ἀναγλύφων. Τὸ κάτοπτρον τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον καὶ λαμπρότερον τῆς ἰαπωνικῆς οἰκίας ἐπιπλον, οὐχὶ τόσον διότι εἶνε ἀπαραίτητον εἰς τὰς Ἰαπωνίδας διὰ τὴν λίαν